

TOVÁBBI LÁTOMÁSOK

A következő látomást 1847-ben adta nekem az Úr, midőn a testvérek szombaton a mainei Topshamban gyülekezetet tartottak. {EW 32.1}

Éreztük, hogy az ima lelkülete rendkívül áthat bennünket, és mialatt imádkoztunk, kiáradt ránk Isten Szentlelke. Mindnyájan nagyon boldogok voltunk. Csakhamar eltűnt tudatomból minden földi dolog és látomásban Isten dicsősége ölelt körül. Láttam, amint igen gyorsan angyal repült felém és a földről Isten szent városába vitt fel. A városban templomot láttam, amelybe beléptem. Kapun átmentem, mielőtt az első kárpithoz értem volna. E kárpit felgördült és én beléptem a szentélybe. Itt láttam a tömjénezők oltárát, a hétágú gyertyatartót s az asztalt, melyen a szíkenyerek voltak. Miután szemlélhettem a szenthely dicsőségét, Jézus a második függönyt is elvonta és beléptem a szentek szentjébe. {EW 32.2}

A szentek szentjében láttam a frigyládát, amelynek oldalai és teteje tiszta aranyból volt. A frigyláda mindkét végén egy-egy dicső kerub állott, szárnyukat a láda fölé terjesztve. Arcukkal egymás felé fordultak és a frigyládára néztek alá. Az angyalok között az arany tömjénező állott. A frigyláda felett, hol az angyalok álltak, fenséges mennyei fény ragyogott, hasonlóan Isten királyi székéhez. Jézus a frigyszekrény mellett állott s midőn a szentek imája felszállt hozzá, a tömjénező illatozott és Ő a szentek könnyörgését azok illatával együtt az Atya elé vitte. A frigyszekrényben volt az arany mannás korsó, Áron kivirult vesszeje és a kőtáblák, amelyek könyvhöz hasonlóan voltak összehajtvva. Jézus kinyitotta a táblákat és láttam az Isten ujaival írt Tízparancsolatot. Az egyik táblán négy, a másikon hat parancsolat volt. Az első kőtáblán a négy első parancsolat fényesebben ragyogott a többinél, de a negyedik, a szombat-parancsolat, a legfényesebb volt mind között, mert Isten a szombatot szent nevének dicsőségére választotta el. A szent szombat dicsőségesnek látszott, fényes gyűrű vette körül ezt a parancsolatot. Láttam, hogy a szombat parancsolata nem volt a keresztre szegezve. Ha úgy lett volna, akkor a többi kilenccel sem lenne másként, ami azt jelentené, hogy a többi kilenc parancsolatot is éppúgy áthághatnánk, mint ahogy a negyediket, a szombatot megszegik. Láttam, hogy Isten sohasem törölte el vagy változtatta meg a szombat parancsát, mert Isten nem változik. Ellenben az egyház helyezte át a szombatot a hetedik napról a hét első napjára, mert az Írások szerint az egyház megváltoztatja az időket és a törvényt. {EW 32.3}

Ha Isten a szombat parancsolatát a hetedik napról a hét első napjára áttette volna, akkor a parancsolat is megváltozott volna, amelyet a kőtáblára Isten a saját ujaival írt fel, amely táblák a mennyei templom szentek szentjének frigyszekrényében vannak; és így hangzana a negyedik parancsolat: Az első nap a te Uradnak Istenednek szombatja. Csakhogy világosan láttam, hogy még ma is úgy hangzik az Írás, ahogy Mózes annakidején a Sinai hegyről aláhozta s amelyet Isten saját ujjával írt le. „De a hetedik nap az Úrnak a te Istenednek szombatja.” Láttam, hogy a szombat lesz a válaszfal, mely az igaz Izraelt a hitetlenektől elválasztja és a szombat az a nagy kérdés, amely Isten várakozó szentjeinek szívét egybeforrasztja. {EW 33.1}

Láttam, hogy Istennek vannak oly gyermekei, akik még mindig nem ismerik, és nem tartják a szombatot. Nem utasítják vissza annak világosságát. A nagy nyomorúság idején megteltünk Szentlélekkel és arra készítetett minket, hogy kivonuljunk, és nagyobb buzgalommal hirdessük a szombatot. Ez felfigyelt az egyházakat és a névleges Jézust-várókat, mert a szombat igazságát megtartani nem tudták. Ekkor Isten összes választottjai világosan látták, hogy mienk az igazság, ők is hozzánk csatlakoztak, és velünk együtt szenvedték el az üldöztetéseket. Fegyvert, éhséget, ragályt és nagy zűrzavart láttam a földön. A gonoszok azt hitték, hogy mi hoztuk rájuk Isten ítéleteit. Felkerekedtek, és tanácsot ültek, hogy miként lehetne bennünket a földről kiirtani, mert azt hitték, hogy akkor a baj is megszűnik. {EW 33.2}

A nyomorúság idején kimenekültünk a városokból és a falvakból, de az istentelenek üldözőbe vettek minket. Ezek fegyveresen behatoltak a szentek házaiba. Felemelték kardjukat, hogy megöljenek minket, de az darabokra törve szalmaszálként hullott ki kezükből. Mi éjjel-nappal Istenhez kiáltottunk szabadulásért s kiáltásunk trónja elé jutott. A nap felkelt s a hold megállott. A folyamok folyása szünetelt. Sűrű sötét felhők tornyosultak az égen s egymásba ütöttek. De látszott mégis egy világos hely, melyen Isten dicsősége összpontosult. Innen dörgött felénk, hatalmas vizek zúgásához hasonlóan, Isten szava, amely megrázta az eget és a földet. Az ég kinyílt, majd újra bezárult. Állandóan háborgott és mozgott. Hatalmas hegyek gyenge nádszálhoz hasonlóan ingadoztak és óriási sziklát zúdíttak alá ormaikról. A tengerek forrtak és zúgtak,

mint a forró víz a fazékban s hatalmas követeket vetettek ki a szárazra. S midőn Isten, Jézus eljövételének napján és óráját kihirdette s átadta népének az örök szövetséget, rövid mondatokban beszélt, minden egyes mondat után szünetet tartott és hangja végiggördült az egész földön. Isten Izraele felfelé irányított tekintettel figyelt a szavakra, melyek Jehova ajkait elhagyták, és amelyek mennydörgéshez hasonlóan zúgtak tova. Mindez rendkívül ünnepélyes volt. A szentek minden egyes mondat végén így kiáltottak: Dicsőség, hallelujah! Arcukat beragyogta Isten dicsősége, és úgy sugároztak, mint Mózes arca, midőn a Sinai hegyről alájött. A gonoszok a tündöklő ragyogás miatt nem tudtak arcukra pillantani. S midőn az örök, végtelen áldások kimondattak azokra, akik a szombat megszentelése által Istent dicsőítették, hangos örömkialtásban tört ki az egész sereg, mert győztek a fenevad és annak képe felett. {EW 34.1}

Ekkor kezdetét vette a jubileum, midőn a föld megpihent. Láttam a jámbor rabszolgát, győzelemittasan, midőn lerázta magáról a béklyókat, melyek oly sokáig lebilincseltek. Istentelen ura azonban nem tudta, hogy mit cselekedjék, mert a gonoszok nem értették meg Isten szavát. Nemsokára megjelent a nagy fehér felhő. Sokkal szebb volt, mint valaha. Rajta ült az ember Fia. Eleinte nem vettük észre, hogy Jézus a felhőn ül, de amint a földhöz közeledett, lassanként kivehető volt fenséges alakja is. E felhő megjelenése képezi az ember Fiának jelét az égen. Isten Fiának szava szólította elő a porban alvó szenteket; dicső halhatatlanságba öltözötte az élő szentek egyetlen pillanat alatt elváltoztak és velük együtt felvétettek a felhőszekérre. Rendkívül fenséges látvány volt, amint ez a szekér felfelé szállt. A szekér mindkét oldalán szárnyak és alattuk kerekek voltak. Midőn a szekér felfelé gördült, így kiáltottak a kerekek: Szent! S midőn a szárnyak megsuhantak, így kiáltottak: Szent! A szent angyalok, akik a felhőt körülfogták, így kiáltottak: Szent, szent, szent az Úr, a seregek Istene! S a felhőn ülő szentek kiáltották: Dicsőség, hallelujah! S a szekér felszállt a szent városba. Jézus kitarta az arany városkaput és bebocsátott minket. Itt üdvözöltek mindnyájunkat, mert megőriztük „Isten parancsolatait” s „jogunk volt az Élet fájához”. {EW 35.1}